

บทนำ

ในความมืดมิดที่มีเพียงแสงสว่างเลือนรางอันมองไม่เห็นต้นกำเนิด
 สาดส่องลงมา หัวใจดวงหนึ่งถูกวางลงบนตาซึ่งทอง พร้อมๆ กับ
 ชนบกแห่งมาอัสที่ถูกวางลงไปอีกด้าน ช่วงขณะหนึ่งที่มีความเจ็บยิ่งกว่า
 เจ็บก้อบังเกิดและราวเวลาจะหยุดหมุน นานชั่วลมหายใจเมื่อเสียง
 เบาๆ ค่อยเคลื่อนเวลาให้เดินต่อไป พร้อมกับคันตาซึ่งที่ลาดเอียงลง
 ...หนักกว่าชนนก

หัวใจดวงนั้นถูกปล่อยให้ร่วงลงสู่พื้นเบื้องล่าง และในเวลาเดียวกัน
 สัตว์อสูรนามอัมมิตก็อ้าปากกว้างเผยให้เห็นฟันแหลมคมดุจเดียว
 กับฟันของจระเข้ในแม่น้ำไนล์กลืนกินหัวใจอันโสมมลงคอทันที แล้ว
 ดวงวิญญาณที่ปราศจากความบริสุทธิ์ก็สูญสลายไปตลอดกาล

เหล่าเทพเจ้าหลายพระองค์ที่ทรงตำแหน่งลูกขุนประกอบพิธี
 พิจารณาความดีความเลวยามเป็นมนุษย์ค่อยทยอยออกไปจากห้อง
 แห่งนั้น เหลือเพียงผู้เป็นใหญ่ที่สุดในโลกแห่งความตายกับผู้ดำรง
 หน้าที่สำคัญในพิธีกรรมครั้งนี้ที่ยังประทับนั่งอยู่ตรงที่เดิม

"หมดหน้าที่เจ้าแล้ว ไปได้"

สุรเสียงดังกังวานส่งความมาจากวรวงศ์สูงส่งที่ประทับอยู่บนบัลลังก์ทอง บุรุษผู้แฝงอยู่ในเงามืดน้อมพระวรกายลงนิตหนึ่งราวกับเคารพ ก่อนจะเสด็จพระดำเนินหายไปอย่างเงียบกริบ ทิ้งไว้เพียงความว่างเปล่า และนัยน์เนตรที่เต็มไปด้วยแววเคลือบแคลงทอดตามไป

ที่แห่งนั้นมีมืดมิดและเงียบร้าง เทพเจ้าแห่งความตายประทับนั่งนิ่งอยู่บนแท่นหินเย็นเยียบประดุจร่างไร้วิญญาณของมนุษย์ที่ทรงพบเจอมาตลอดเวลาอันยาวนาน เคียรรูปหมาในสีดำสนิทเป็นนโป้ด้านหนึ่งที่ยังมองไม่เห็นอะไร นอกจากเสียงน้ำไหลระเร่อย่างบอบก่าที่นั่นคงอยู่ใกล้ลำน้ำใหญ่ที่ไม่เคยแห้งเหือดแม้สภาพอากาศรอบด้านจะแห้งแล้งมากเพียงใด

...เงียบร้าง และว่างเปล่า

นั่นคือความรู้สึกที่บรรจุอยู่ในหทัยซึ่งไม่เคยตื่นเร็วเกินไปกว่าจังหวะกรรมตา ดวงเนตรสีดำสนิทดูเฉียดเฉียวกับความมืดมิดรอบกายก็คงราบเรียบไร้อารมณ์

เมืองานที่ได้รับมอบหมายเสร็จ สิ่งที่ได้รับต่อมาก็คือการหยุดพัก และได้จมอยู่กับความว่างเปล่าที่ไม่มีอะไร

...หัวใจหนักกว่าขนนก

ชั่วแวงหนึ่งทำงานซึ่งเพิ่งผ่านพ้นไปหวนกลับเข้ามา และพระองค์ก็ปล่อยให้มันเข้ายึดครองห้วงพระดำริทั้งหมดไปอย่างง่าย ๆ เพราะนอกเหนือจากนี้แล้ว...ไม่เคยสนพระทัยกับใครหรืออะไร

นิคมต...วิเชียรผู้เปรียบประดุจแรงแก่คอยกินซากศพกลางทะเลทรายคือเจ้าของหัวใจดวงนั้น

...หัวใจที่เต็มไปด้วยมลทิน หัวใจที่ต่อให้ลองซังอีกสักกี่ครั้ง ลองวัดดูอีกสักกี่หน ก็ไม่มีทางที่จะเบาไปกว่าขนนกแห่งเทพมาอัถ

ความดีความเลวถูกนำมาตีแผ่เมื่อสิ้นลมหายใจ แม้ความดีจะ

เคยทำมา หากความเลวที่บังเกิดจากห้วงอารมณ์ของมนุษย์ ไม่ว่าจะ
เป็นรัก โลภ โกรธ หรือหลง ก็ช่วยถ่วงดึงให้ใจดวงนั้นหนักยิ่งกว่า
ใครเคยมี

...อารมณ์ที่ปราศจากสติในการยับยั้งซึ่งใจข้างยิ่งใหญ่หนัก

"นั่งทำอะไรอยู่คนเดียวมึตๆ อะหุบิส"

ความเยียบและความคิดถูกทำลายหายไปเมื่อสุรเสียงหวานใสดัง
ขึ้น พร้อมกับแสงสว่างเรืองรองที่ไล่ทำลายความมืดมิดทุกแห่งหนให้
จากไป เจ้าของนามแห่งความตายผุดลุกยืนขึ้น เนตรที่ราบเรียบไร้
อารมณ์มีรอยเคลื่อนไหวพอจะบอกได้ว่าคนที่ประทับนั่งประจักษ์
ผาเบื้องพระพักตร์ของเทพีไอซิสผู้งดงามมีเลือดเนื้อ หาใช่รูปปั้นที่
มนุษย์สร้างไว้ประดับบูชาในมหาวิหาร หรือตั้งไว้คอยเฝ้าห้องเก็บ
พระศพแห่งองค์ฟาโรห์

"เสด็จมาถึงนี้ทำไมกระหม่อม หากมีพระประสงค์จะพบ ใช้ใคร
มาตาม กระหม่อมก็พร้อมจะขึ้นไปหา"

ถ้อยคำรัสที่เอ่ยแผงรอยอ่อนโยนอย่างที่เจ้าของไม่เคยนำมาใช้
กับใครแม้แต่พระมารดาผู้ให้กำเนิด เทพีไอซิสแย้มสรวลกว้าง ก่อน
จะวางหัตถ์ลงบนพระอังสาของคนที่ทรงรักประจักษ์โอรสในพระครรภ์

"คิดถึง อยากมาหาเจ้าบ้างไม่ได้หรือไร อะหุบิส"

"เพียงแค่ทรงระลึกถึงก็เป็นพระกรุณาแล้ว"

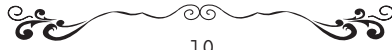
"เจ้าเพิ่งไปดินแดนแห่งความตายมาใช่ไหม"

ถ้อยรับสั่งที่แผงนัยท่าเอาคนถูกถามทรงชะงักไปนิด ก่อนที่เดียว
รูปหมาในจะก้มต่ำลงเป็นเชิงตอบรับ

"พระบิดาของเจ้ารับสั่งว่าสิ่งใด"

นามพระบิดาไม่ได้ถูกเอ่ยเอื้อน หากเทพอะหุบิสทรงทราบดีว่า
พระมารดาเลี้ยงทรงหมายถึงใคร

"เทพไอซิสมีรับสั่งตามหน้าที่เท่านั้นกระหม่อม ไม่มีอะไรมาก

เกินไปกว่านั้น"

คำตรัสตอบที่ตั้งกลับมาราบเรียบดุดคนตรัสไว้ซึ่งพระอารมณ์ใดๆ นัยน์เนตรเรียวยาวที่ระบายด้วยประกายสีฟ้าสดใสทอดจับยังเนตรสีดำสนิทหนึ่งนาน ทรงหมายจะมองให้เห็นถึงความรู้สึกใดๆ ที่แฝงอยู่ หากก็ไร้ซึ่งสิ่งใดที่สื่อออกมาให้เห็น

"พระมารดาเนปทิสไม่เสด็จมาด้วยหรือกระหม่อม"

เทพอะนูบิสตรัสเปลี่ยนเรื่อง เมื่อเห็นพระมารดาเลี้ยงทรงนิ่งไปนาน รอยยิ้มสรวลของคณพิงจิ่งค่อยแยมประดับบนดวงพักตร์งาม "เนปทิสเดินทางไปเฝ้าพระบิดา จึงไม่อาจเลยมาหาเจ้าได้"

ได้ยินคำตอบเพียงเท่านั้น เทพอะนูบิสก็ทรงหมดความสนพระทัยในพระมารดาผู้ให้กำเนิดในทันที

...ไม่ใช่เพราะโกรธเกลียดหรือไม่รัก ที่ทรงมอบชาติกำเนิดอันหม่นมัวซึ่งไม่อาจหาความจริงมาบอกกับใครๆ ได้ หากทรงเป็นคงเพราะไร้ความรู้สึกจะใส่พระทัยกับอะไรและใครมากกว่า

"อะนูบิส..."

ความว่างเปล่าในเนตรที่ประดับอยู่บนเคียรหมาในเรียกให้เทพผู้เปรียบประดุจพระมารดาแห่งราชอาณาจักรอียิปต์ต้องตรัสเรียกด้วยสุรเสียงอ่อนโยน

"เจ้าจะไม่พูดอะไรมากกว่านี้ล่ะหรือ"

"จะให้พูดอะไรหรือกระหม่อม"

"อะไรก็ได้ที่บ่งบอกว่าเจ้ามีความรู้สึกเหมือนใครๆ"

"ทำไมทรงมีพระดำริว่ากระหม่อมไร้ความรู้สึก"

เทพแห่งความตายตรัสย้อนถามด้วยรอยสรวลบางที่เกือบจะมองไม่เห็น

"ทั้งดวงตาและน้ำเสียงของเจ้ามันราบเรียบดุดเดียวกับซากศพที่เจ้ามีอำนาจเหนือพวกมัน"

"ก็ถูกแล้วมิใช่หรือพระมารดา กระหม่อมมีสหายคือความตาย ทั้งยังมีหน้าที่ต้องดูแลจัดการกับวิญญาณที่หลุดลอยออกจากร่าง นำ พาดวงวิญญาณเหล่านั้นลงไปพบท่านเทพโอซิริส..."

"เมื่อไหร่เจ้าจะเรียกพระองค์ว่าพระบิดาเสียทีอะนุบิส"

ชั่วขณะหนึ่งที่มีความเงียบงันเข้าครอบคลุม และเป็นเพียงแค่อึดใจเดียวที่เทพอะนุบิสทรงรู้สึกราวกับหทัยหนักอึ้งขึ้นมา หากก็แค่เสี้ยวเวลาที่อารมณ์อ่อนไหวของมนุษย์เคลื่อนเข้าครอบงำ เพราะหลังจากนั้น ความว่างเปล่าจนเกือบจะปราศจากตัวตนก็เข้ามาแทนที่

"กระหม่อมไม่บังอาจ ท่านเทพโอซิริสรับสั่งเสมอว่าพระองค์ทรงมีโอรสเพียงหนึ่ง ก็คือเทพฮอรัสผู้หาญกล้าซึ่งล้มเทพเซตแห่งความชั่วร้ายลงได้"

"อะนุบิส ถ้าเจ้าพูดด้วยน้ำเสียงที่มีอารมณ์มากกว่านี้อีกนิด และถ้าดวงตาเจ้าจะเปล่งประกายมากกว่านี้อีกหน่อย แม้จะคิดว่าเจ้ากำลังประชดประชัน"

รอยยิ้มสรวลบางแต่มีเคี้ยวรูปหมาในอีกครึ่ง ก่อนจะมลายหายไปเหมือนเช่นทุกคราว

"แต่กระหม่อมก็ได้รู้สึกเช่นนั้น"

"เจ้าดูราวกับไร้หัวใจ"

"กระหม่อมยังมีหัวใจ พระมารดา"

"เป็นความผิดของเนปทิส"

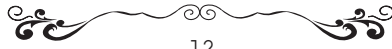
"ไม่ได้เป็นความผิดของผู้ใด"

คำกล่าวหาถูกแก้อย่างเรียบๆ เทพีไอซิสผู้เปี่ยมไปด้วยความรัก และปราณี ทอดสายพระเนตรมองด้วยความรวดเร็วราวในพระทัย

"อะนุบิส"

"กระหม่อมสบายดี"

รับสั่งยืนยันอีกครั้งด้วยสุรเสียงหนักแน่น เรื่องราวชาติกำเนิด

ที่ไม่แนชัดไม่ได้ทำให้พระองค์เจ็บร้าวหรืออย่างไรเลย

...ไม่เคยเลย...เมื่อทำใจให้ชินไปกับมัน

"แม่ไม่อยากจะเห็นเจ้าเป็นอย่างนี้เลย อะนุบิส"

"เป็นอย่างที่กระหม่อมเป็นไม่ดีหรือไรกัน"

ถ้อยรับสั่งกั้วรอยสรรลไม่ได้ทำให้พระมารดาเลี้ยงสบายพระทัย
ได้เลยแม้จะเสด็จจากมานานแล้วก็ตาม

ความอ้างว้างเข้ามาครอบคลุมห้องนั้นอีกครั้ง เมื่อเทพีไอซิสเสด็จ
จากไป เทพเจ้าแห่งความตายผู้ปกป้องดวงวิญญาณกลับมาหนึ่งเงียบ
เหงาอีกครั้ง แต่แมื่อดวงหทัยอยากจะเต้นในจังหวะที่ปกติเพียงใด หาก
นัยน์เนตรที่เต็มไปด้วยความเศร้าของพระมารดาเลี้ยงยังจำติดอยู่ใน
พระทัยไม่ลืมหือ และไม่ว่าจะทรงเพียรทำเช่นไร พระองค์ก็ไม่อาจ
ลบภาพนั้นไปได้เลย

"หรือข้าจะผิดที่ไรอารมณ์"

ความอัดอั้นในหทัยทำให้พระดำริกลั่นออกมาเป็นถ้อยรับสั่ง
เบาๆ ดุจจะรำพึงกับองค์เอง ทว่าถ้อยนั้นกลับมีใครอีกคนได้ยินชัด
จนอดพระทัยไม่ไหวต้องเสด็จออกมาจากงามืดที่แฝงพระวรกายไว้

"ถ้าข้าบอกว่าเจ้าผิด เจ้าจะเชื่อข้าไหมละ อะนุบิส"

"เทพฮอรัส"

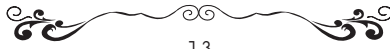
สุรเสียงเรียบเรื่อยที่ตรัสทำให้คนที่นำซึ่งแสงสว่างมาด้วยถอน
พระทัยหนักหน่วงอย่างเหน็ดเหนื่อย

"นั่นคืออีกอย่างที่ช่วยยืนยันกับข้าว่าเจ้าไรอารมณ์"

ดวงเนตรคู่ นั้นมีรอยถาม และเป็นอีกครั้งที่เทพฮอรัสผู้ทรงเคียร
เป็นนกเหยี่ยวทรงถอนพระทัยยาว

"เคยคิดเรียกข้าว่าพี่บ้างไหม"

"ทำไมกระหม่อมต้อง..."

"เคยพูดกับข้าด้วยคำพูดอย่างพี่ชายกับน้องชายไหม"

"ทำไม..."

"ทำไมต้องพูด ทำไมต้องทำไซ้ไหม นี่เจ้าไม่รู้สักอะไรเลยหรือไรกัน"

ถ้อยรับสั่งเกรี้ยวกราดยังไม่อาจทำให้คนฟังทรงมีปฏิกิริยาอะไรมากไปกว่าแค่...มอง แล้วคนที่หมดพระกำลังก็คือผู้ที่ทรุดวรกายนั่งบนแท่นหินที่เยียบเย็นเหมือนทั้งห้องและเจ้าของ

"เจ้าไม่มีหัวใจหรือไรกันอะนูบิส เจ้านี้ซักจะเหมือนวิญญานคนตายเข้าไปทุกที ขนาดพระบิดาที่ทรงปกครองดินแดนแห่งความตายยังไม่เป็นถึงเพียงนี้"

"กระหม่อมแค่..."

"ข้า!! ไซ้เป็นไหมคำนี้"

สุรเสียงกระแทกหนักทำให้เทพอะนูบิสแยมสรवलออกมาชนิดหนึ่งก่อนจะทรงก้มเศียรลงอย่างยอมแพ้

"ข้าควรจะรู้สึกอย่างไรหรือ"

"รู้สึกอย่างไรที่มนุษย์ควรรู้สึก"

"บังเอิญข้าเป็นเพียงแค่เทพแห่งความตาย"

เป็นถ้อยรับสั่งที่ทำให้เจ้าแห่งท้องฟ้าเช่นเทพฮอรัสถึงกับตรัสอะไรไม่ออก

"นั่นมันก็ไซ้ แต่...ทั้งเทพทั้งมนุษย์ต่างก็ต้องมีความรู้สึก ไม่ว่าจะข้า พระมารดาไอซิส หรือแม้แต่พระมารดาเนปทิสของเจ้า"

"มีความรู้สึกแล้วดีเช่นนั้นหรือ ท่านเทพฮอรัส"

"พี่!! เจ้าควรจะเรียกข้าว่า 'พี่' ให้สมกับเลือดในกายที่เจ้ามี"

"ทำไมอารมณ์ร้อนนัก หากมนุษย์ผู้ใดมาเห็นว่าเทพฮอรัสผู้ยิ่งใหญ่ร้อนและร้ายขนาดนี้ จะครหากันว่าอย่างไรบ้าง"

คำปรามไม่ได้ทำให้คนที่ดูเหมือนจะกริ้วอยู่ตลอดเวลาเย็นลงได้

ด้วยเนตรเหยี่ยวยังคงแวววาวด้วยความไม่พอพระทัยในตัวพระอนุชา ...ซึ่งแม้สายเลือดต้นกำเนิดยังไม่ชัดเจน หากไม่ว่าจะเกี่ยวพันหรือเกี่ยว ดองกันทางไหน ก็ยังนับได้ว่าเป็นอนุชาอย่างไม่ผิดเพี้ยน

"มันเรื่องของข้าไม่ใช่เรื่องของเจ้า มีอารมณ์รื้ออื่นๆ ยังดีกว่าไว้ ซึ่งอารมณ์เช่นเจ้า"

"ไว้ความรู้สึกเช่นข้านี้มันไม่ดีถึงเพียงนี้เชียวหรือ"

ถ้อยรับสั่งที่ย้อนถามอย่างไม่เข้าพระทัยทำพระเชษฐาถึงกับนั่ง งันไป ด้วยดูเหมือนเทพอะนุบิสจะไม่ทรงทราบจริงๆ ว่าสิ่งที่ทรงเป็น นั้นดีหรือไม่ดีอย่างไร

"หรือข้าควรจะมีความรู้สึก มีอารมณ์ รัก โกรธ เสียใจ ผิดหวัง อย่างที่ใครๆ บอก"

"อะนุบิส..."

"แล้วท่านคิดว่าข้าควรจะทำเช่นไรหรือ เทพ...เอ่อ พี่ฮอรัส"

พระนามสุดท้ายที่หลุดมาจากโอษฐ์พระอนุชา ทำให้เทพฮอรัส ถึงกับแย้มสรวลกว้างอย่างพอพระทัยใหญ่หลวง

...เอาเถอะ แม่หน้าหมาในจะทำให้ดูยากกว่าอยู่ในอารมณ์อะไร แต่ดูท่าแล้วคงกำลัง 'เซิน' อยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

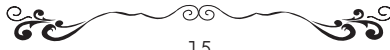
...บางทีก็น่ารักสมกับเป็นน้องชายดีเหมือนกัน

"เจ้าควรจะเรียนรู้อารมณ์หัวใจ มีความรู้สึก"

"แล้วข้าควรจะทำอย่างไร"

"นั่นเป็นการบ้านที่เจ้าควรจะใช้สมองคิดในเวลาว่าง มากกว่ามานั่งเียบเหงาอยู่ในความมืดเช่นที่มันเป็นประจำทุกคราวที่ไร้งาน"

เป็นการผลักราะที่ร้ายกาจมากๆ เพราะหลังจากจุดประกาย ให้ทรงอยากรู้ พระเชษฐาก็ทรงสร้างข้อสงสัยเอาไว้ให้ทรงขบคิด แล้วเสด็จจากไปในทันที ทิ้งให้พระอนุชาผู้เป็นเทพแห่งความตายครุ่นคิด หาหนทางเพียงลำพังพระองค์เดียว

"พระมารดา..."

นานทีหอรอกทีเทพอะนุบิสจะยอมเสด็จเข้าเฝ้าโดยไม่มีพระกระเส
รับสั่งเรียกหา และนั่นทำให้เทพีไอซิสและเทพีเนปทิสทีประทับอยู่ด้วย
กันทอดพระเนตรอย่างแปลกพระทัยใหญ่หลวง เนตรสีดำนเคียร
หมาในยังคงนิ่งสนิทไม่ปรากฏอารมณ์ใดๆ ยามทอดมองตรงมา

"กระหม่อมมาแจ้งว่าจะลงไปยังโลกมนุษย์สักพัก"

"อะไรนะ อะนุบิส!!"

ถ้อยรับสั่งอุทานดั่งลั่นห้องที่หอมกลิ่นดอกบัวจากลำน้ำไนล์ซึ่ง
ถูกนำมาถวายเป็นเครื่องบูชา ทั้งไม่ใช่เพียงแค่พระมารดาเลี้ยงอย่าง
เทพีไอซิสเท่านั้นที่ตรัสอุทาน แต่พระมารดาอย่างเทพีเนปทิสก็ทรง
ช่วยประสานสุรเสียงด้วย ยังไม่นับเทพฮอรัส และเทพีฮาเธอร์พระชญา
ซึ่งประทับอยู่ห่างๆ ที่ถึงกับเสด็จเข้ามาใกล้คนพูดในชั่วพริบตา

"เจ้าพูดอะไรรู้ตัวบ้างไหม อะนุบิส"

เทพีไอซิสคือผู้ที่สงบพระสติลงได้ก่อนเป็นองค์แรก แม้จะทำ
ให้ทุกพระองค์ทั้งประหลาดพระทัยและตื่นตระหนก หากตัวต้นเหตุ
ยังคงนิ่งเงียบด้วยดวงเนตรไร้อารมณ์เช่นเดิม

"กระหม่อมจะลงไปยังโลกมนุษย์"

เทพผู้มิเคียรเป็นหมาในยังคงยืนย่นถ้อยรับสั่งเดิมอย่างสงบนิ่ง

"ใครกันจะยอมให้เจ้าไป"

"ทำไมต้องมีใครยอมให้กระหม่อมไป"

ช่างเป็นถ้อยรับสั่งที่สมกับเป็นเทพอะนุบิสยิ่งนัก และนั่นก็ทำให้
เทพและเทพีทั้งหลายถึงกับส่ายพระเคียรกันเลยทีเดียว

"เจ้าก็รู้ว่าพวกเราเป็นเทพเป็นเทพี จะเดินทางไปโลกมนุษย์ง่ายๆ
ได้อย่างไร พวกเราไม่ได้อาศัยอยู่ที่นั่นนานแล้ว จะติดต่อกับมนุษย์แต่
ละครึ่งต้องผ่านร่างนักบวช จะทำอะไรแต่ละทีก็ต้องดูความเหมาะสม"

"แล้วทำไมการที่กระหม่อมจะไปถึงเป็นสิ่งไม่เหมาะสม"

คนเข้าใจยากก็ยังคงเข้าใจยากอยู่เหมือนเดิม เทพฮอรัสทรงอยากทราบกันว่าใครกันที่เอาความคิดนั้นใส่ลงไปใ้ในเศียรของพระอนุชา

"งานของเจ้าละอะนูบิส สิ่งที่เจ้าต้องทำ ปกป้องดวงวิญญาณคนตาย นำทางพวกนั้นลงไปยังดินแดนแห่งความตายเพื่อผ่านการตัดสิน หากเจ้าลงไปยังโลกมนุษย์ ใครกันจะทำหน้าที่แทนเจ้า"

"ก็กระหม่อม"

"อะนูบิส!"

ยิ่งคุยก็ดูเหมือนจะยิ่งไม่รู้เรื่องกันหนักขึ้น เทพีไอซิสจึงเอนพระวรกายลงกับเบาะนุ่มที่รองอยู่บนพระที่ แล้วปล่อยให้หน้าที่ยกถามให้กับเทพฮอรัสที่เตรียมจะเล่นงานพระอนุชาให้เต็มที่ ในขณะที่เทพีเนบติสได้แต่นั่งงันตรัสสิ่งใดไม่ออกมาตั้งแต่ต้น

"เจ้าหมายความว่าอย่างไรอะนูบิส ข้าไม่เห็นเข้าใจสิ่งที่เจ้าพูดแม้สักนิด"

คนถูกถามกลอกเนตรไปมาราวกับจะครุ่นคิดหาคำอธิบายให้คนอื่นเข้าใจกันง่ายๆ จนในที่สุดถ้อยคำร้ายก็ค่อยเอื้อนเอ่ยออกมา

"ข้าก็แค่จะแบ่งภาคตัวเองลงไป..."

"อวตาร"

"ก็ไม่ใช่ อิม ทำไมพวกท่านเข้าใจกันยากนัก"

อธิบายให้เข้าใจไม่ได้ก็กล่าวหากันเสียอีก เทพฮอรัสทรงนึกอยากจะกุมพระเศียรตามพระมารดาไปอีกองค์

"ส่วนหนึ่งของข้าก็ยังคงทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากเทพโอซิริสเหมือนเดิม แต่อีกส่วนของข้าก็จะลงไปยังโลกมนุษย์ แค่นี้ทำไมพวกท่านไม่เข้าใจ"

"เอละ ตรงส่วนนั้นข้าเข้าใจแล้ว แต่ที่ข้าและพระมารดาทั้งสองต่างไม่เข้าใจก็คือ เจ้าจะลงไปทำไม"

"ก็ค้นหา 'หัวใจ' และเรียนรู้สิ่งที่เรียกว่า 'ความรู้สึก' อย่างไรละ"